

NÉPEK REMÉNYSÉGE

Március 13., szombat délután

Isten népéhez szólok, azokhoz, akik megtartották bizodalmaikat, akik nem hagyják el az igazságot, amely egykor a szenteknek adatott, akik megállnak a romlottság e napjainak erkölcsi sötétségében. Az Úr szava így hangzik felétek: „És vigadok Jeruzsálem fölött, és örvendek népem fölött.” Vajon látjuk-e a szövegben Isten atyai szeretetét irántuk, akik igazságban, szentségben ragaszkodnak a hitükhöz? A legszorosabb a viszony Isten és népe között. Nem csupán megmentő kegyelmét, megbocsátó szeretetét élvezzük, ennél többet. Az Úr örvend népe fölött. Gyönyörködik bennük. Népének Ő a keze. Akik igaz szívvel szolgálják Őt, azokat megszépíti és felruházza a szentség lelkével. Életszentségbe öltözteti. Isten szereti őket, akik akaratait teljesítik, akik képmását tükrözik. Az igazak, a hívek átalakulnak Fiának képmására. Szájukban nem taláztatik álnokság, mert szeplőtlenül állnak Isten trónja előtt. – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 414. o.

„Hagyja el a gonosz az ő útát és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.” (Ésa 55:7) [...]

Micsoda ígélet! Isten kész elfogadni a megtérő bűnöst. Vajon te, kedves olvasó, a magad választotta úton jársz-e? Nem távolodtál-e messzire Istentől? A törvényszegés gyümölcsét akarod-e élvezni, amely – amikor belekóstolsz – füstté és hamuvá lesz? És most, hogy már nincs semmi, a terveid megghiúsultak, a reményeid elsorvadtak, magadba roskadtan és vigasztalanul ülsz? [...]

Ne hallgass az ellenség szavára, aki azt sugallja, hogy maradj távol Krisztustól, amíg nem javulsz meg, amíg nem vagy elég jó ahhoz, hogy hozzá mehess! Ha addig vársz, akkor soha nem indulsz el. Amikor Sátán szennyes ruhádra mutat, ismételd el a Megváltó ígéletét: „Aki hozzám

jő, semmiképpen ki nem vetem.” (Jn 6:37) Mondd az ellenségnek, hogy Jézus Krisztus vére megtisztít minden bűntől! – *Krisztus példázatai*, 204–205. o.

Nem tudjuk, mi vár ránk, de tudjuk, hogy abban az előjogban van részünk, hogy lelkünket Istennek adathatjuk, mivel Ő a mi hú Teremtőnk. Adjunk hálát az Úrnak, hogy van menedékünk a próba idején. Emlékezzünk arra, hogy Krisztus a mindig jelen levő segítség a szükségben. Isten Igéje gazdag, teljes és ingyenes ígéreteket tartalmaz. Isten velünk van, Ő gondoskodik rólunk. [...]

Nagy előjogunk, hogy kitarthatjuk szívünket, és az Üdvözítő beleköltözhet. Dicsőítsük Őt jelenlétének ragyogásáért. Ábrázatunkról az legyen leolvasható, hogy szeretetének világosságát hordozzuk, és szavaink is ezt fejezzék ki. Akkor az Ő öröme lesz a mienk, és örömünk teljes lesz. – *The Upward Look*, 142. o.

Március 14., vasárnap – A bűn hatásai (Ésa 59)

Sokan panaszkodnak, mert számukra úgy tűnik, hogy az Úr Jézus túl messze van. De ki űzte el Őt? Vajon nem a magatartásotok szakított el Jézustól? Nem Ő hagyott el, hanem ti távolodtatok el tőle, mert inkább embereket szerettek. [...] Amikor elszakadtok az Úrtól, amikor elvárásol benneteket az álnok kísértő, és mulandó dolgokhoz kötődik a szívetek, akkor fennáll a veszélye, hogy elveszítitek Isten békéjét, biztonságát és bizalmát. [...] Ilyenkor Sátán azt sugallja, hogy az Úr Jézus elhagyott, de vajon nem éppen ti hagyátok el Őt? Ne engedjük meg ajkunknak, hogy megszűnjön Jézus nevét dicsőíteni, és az Ő szeretete kihajjon a szívünkéből. – *Our High Calling*, 30. o.

Nem azért fordul el a törvénszegőtől, mert nem akar megbocsátani. A bűnös nem akarja igénybe venni azt, amiről Isten kegyelemből, gazdagon gondoskodott, és ezért nem tudja a bűntől megszabadítani. „Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istentektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg.” (Ésa 59:1–2) [...]

Ésaiás felhívta a nép figyelmét arra, hogy meggyengült helyzetük a föld népei között. Rámutatott, ez azért van, mert gonoszságokat

követnek el a magaslatokon. [...] „Bizony, elbukik Jeruzsálem, és elesik Júda, mert nyelvükkel és tetteikkel az Úr ellen fordulnak.” (Ésa 3:8) – *Próféták és királyok*, 323. o.

Ádámnak és Évának valóban megnyilatkoztak a szemei, de mit láttak? Saját szégyenüket és vesztüket. Szemeik megnyilatkoztak, és meg kellett érteniük, hogy már nem védelmezi őket a mennyei fényruha. Amikor a kertben meghallották az Úr hangját, elrejtőztek, mert érezték, hogy egy számukra ismeretlen dolog fog bekövetkezni – Isten ítéletet mond fölöttük. [...]

A bűnbeesés után Krisztus lett Ádám tanítómestere. Közbenjárt Istennél az emberiségért, hogy megmentse az azonnali haláltól. Felvállalta a közbenjárói szolgálatot. Ádám és Éva próbaidőt kapott, amikor visszatérhet az Isten iránti engedelmességhez, és e tervbe bele lettek foglalva az utódaik is.

Az Isten Fia által hozott engesztelés nélkül az ember többé nem részesülhetett volna Isten áldásaiban és a megváltásban. A Mindenható féltékenyen ragaszkodik a törvényhez, és ezen törvény áthágása fájdalmas szakadást okozott a menny és az ember között. A büntelenség állapotában Ádám közvetlenül, szabadon és boldogan társalogni tudt Teremtőjével. Miután vétkezett, Isten már csak az Úr Jézus Krisztus és az angyalok által beszélt hozzá. – *Conflict and Courage*, 20. o.

Március 15., hétfő – Ki nyer bűnbocsánatot? (Ésa 59:15–21)

Különösen értékes tudni azt, hogy Krisztus feddhetetlenségét megkaphatjuk ajándékként Istentől, de nem valamely érdemünk alapján. Isten és az ember ellensége nem akarja, hogy ez az igazság ilyen tisztán legyen hirdetve, mivel tudja, hogy ha az emberek elfogadnák, akkor a hatalma véget érne. [...]

A veszendő bűnös elmondhatja: „Elveszett bűnös vagyok, de Krisztus eljött, hogy megkeresse és üdvözítse az elveszetteket. Krisztus maga mondja: »Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre« (Mk 2:17). Bár bűnös vagyok, de Ő meghalt a golgotai kereszten, hogy üdvöt szerezzen számomra. Egy percig sem kell megváltás nélkül élnem. Ő meghalt és feltámadt a megigazítottasom végett, és most üdvösséget fog adni nekem. Elfogadom az általa felkínált megbocsátást.” – *The Faith I Live By*, 111–112. o.

„Mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül” (Róm 3:23), de Krisztus életét adta, hogy a bűnöst megmentse a halálos ítélettől. Meghalt értünk, hogy mi élhessünk. [...] Halála által minden ember számára elérhetővé tette az üdvösséget. [...]

Ma angyalok küldetnek azokért szolgálni, akik örökölni fogják az üdvösséget, és segítsenek nekik megszabadulni Sátán hatalmától. [...] A választás lehetősége minden ember rendelkezésére áll. Neki kell eldönteni, hogy a lázadás fekete zászlója alatt marad, vagy Immánuel fejedelem vérrel áztatott zászlója alá sorakozik. A menny mélységes érdeklődéssel figyeli a jó és a rossz között dúló küzdelmet. Csak az engedelmesek léphetnek be Isten városának kapuján. Akik azonban továbbra is a bűnben maradnak, azok fölött az idők végén elhangzik a halálos ítélet. A föld megtisztul az emberi gonoszságtól és az Isten elleni lázadástól. – *In Heavenly Places*, 361. o.

A kegyelem érdem nélküli kedvezés; a hívő saját érdeme nélkül igazul meg, anélkül, hogy bármit is felajánlhatna Istennek. Megigazult az Atya előtt helyettesünként és kezesünként álló Krisztus Jézus megváltása által. Noha Krisztus érdeme által igazul meg, nem áll szabadságában gonoszt cselekedni. A hit szeretet által működik, és megtisztítja a lelket. A hit rügyszik, virágzik, és csodás gyümölcstermést eredményez. A hit olyan jócselekedetekkel párosul, mint például a betegek meglátogatása, a szegények gondozása, az árvák és özvegyek gyámoltatása, a ruhátlan felöltöztetése és az éhező megelégtetése. Krisztus mindenütt jót tett, és amikor az emberek egyesülnek vele, akkor szeretik Isten gyermekeit, mivel szelídség és igazság vezeti lépteiket. Arcuk kifejezése feltárja tapasztalatukat, és az emberek meglátják rajtuk, hogy Jézussal voltak és tőle tanultak. Krisztus és a hívő egy lesz. Jézus jellemének szépsége megjelenik azokon, akik szoros kapcsolatban vannak a hatalom és szeretet forrásával. Krisztus a megigazító igazságosság és a megszentelő kegyelem hatalmas letéteményese. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 398. o.

Március 16., kedd – Egyetemes felszólítás (Ésa 60:1–2)

Krisztus vallása több mint bűnbocsánat. Krisztus vallása elveszi bűneinket, és helyüket betölti azokkal a jellemvonásokkal, amelyek a Szentlélek ajándékai. Krisztus vallása mennyei világgosságot jelent, és

örvendezést Istenben; énünktől megüresített szívet jelent, és Krisztus állandó jelenlétének áldásait. Akinek szívében Krisztus az úr, ott tisztaság van, ott nincs bűn, ott az evangélium programja a maga dicsőségében, teljességében és tökéletességében megvalósult. A Megváltó elfogadásával tökéletes béke, tökéletes szeretet, tökéletes biztonságérzet jár együtt. Krisztus jellemének szépsége és jó illata megmutatkozik az ember életében, és tanúsítja, hogy Isten valóban elküldte Fiát Megváltóként a világnak.

Krisztus nem azt mondja követőinek, hogy igyekezzenek világítani, hanem így szól: „Fényljék a ti világosságtok!” (Mt 5:16) Ha Isten kegyelmében részesültetek, fénye bennetek van. Távolítsátok el az akadályokat, és az Úr dicsősége megmutatkozik. Akkor árad a fény, hogy áttörje és eloszlassa a sötétséget. Önkéntelenül is világítottok magatok körül. – *Krisztus példázatai*, 419–420. o.

Az Úr nagy irgalmában meg akarja világítani a sötétségben tapogatózó értelmét, elméjét. Halasztja ítéleteit a megtéretlen világ felett azért, hogy világosságának hordozói megkeressék és megmentsek az elveszetteket. Felhívja földi egyházát, hogy ébredjen fel Sátán okozta tespedtségéből, teljesítse a menny rendelte feladatát, nevezetesen a világ megvilágosítását. Egyházának szóló időszerű üzenete így hangzik: „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt.” Azért, hogy az uralkodó állapotokon segítsen, amikor sötétség borítja a földet és éjszaka a népeket. Isten megbízta egyházát, hogy vele együtt működjön, terjessze a bibliai igazságok világosságát mindenütt. A következő ígéretet kapták, akik e drága világosság hordozói és munkarészüket, feladatukat híven teljesíteni akarják: „De rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez.”

Napjainkban a világ legnagyobb szüksége, hogy szemlélhesse Jézus Krisztust szentjei személyében. Isten azt akarja, hogy népe szent népként álljon a világ előtt. Miért? Mert az egész világ megváltásra vár az evangélium igazságának világossága által. Mialatt az egyház hirdeti az igazság üzenetét, és embereket hív ki a sötétségből Isten csodálatos világosságára, a tagjainknak az igazság Lelke által megszentelt élete tanúskodjon a hirdetett igazság valóságáról. – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 458. o.

Március 17., szerda – „Az Úr jókedvének” esztendeje (Ésa 61:2)

Pátriárkák és próféták jövendöltek egy különleges tanító érkezéséről, akinek a szavait legyőzhetetlen tekintély kíséri. Ő fogja hirdetni a szegényeknek az evangéliumot és az Úrnak kedves esztendejét. A földön törvényt tanít, és szigetek várnak a tanítására; a pogányok az Ő világosságában járnak, és a föld királyai dicsőségének ragyogásában. Ő volt a „szövetség követe”, és a „feddhetetlenség Napja”. [...]

„Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát.” [...] A mennyei Tanító eljött. Ki is volt Ő? Ő volt Istennek a Fia. Istenként jött el, ugyanakkor az emberi nemzetség nagyobb testvéreként is. – *Reflecting Christ, 16. o.*

Isten nem kényszeríti az embert, hogy hagyjon fel a hitetlenséggel. Előttük áll a világosság és a sötétség, az igazság és a tévelygés. Maguknak kell dönteniük, mit fogadnak el. Az emberi értelemnek megadatott a képesség, hogy különbséget tegyen jó és rossz között. Isten terve szerint az embernek nem indulatai alapján kell döntenie, hanem a bizonyítékok súlya szerint: vessen össze gondosan írást írással. Ha a zsidók félreteszik előítéletüket, és az írott jövendölést összehasonlítják a Jézus életét jellemző tényekkel, felismerték volna a próféciák és beteljesedésük közti összhangot a szerény galileai életében és szolgálatában.

Ma is sokan ugyanolyan csalás áldozatai, mint egykor a zsidók. [...] Aki imádkozó szívvvel tanulmányozza a Bibliát, vágyik az igazság ismeretére, és engedelmeskedni kíván annak, az megkapja az isteni világosságot. Meg fogja érteni az Írásokat: „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról” (Jn 7:17). – *Jézus élete, 458–459. o.*

Isten füle nyitva van, meghallja a szolgálatában levők kiáltását. Ő ígérte: „Szemeimmel tanácsollak téged” (Zsolt 32:8). Járj alázatosan Istennel, és könyörögj, hogy tegye világgá kötelességedet. Mikor képviselőihez szól, s fölkéri őket, legyenek munkatársai, azt a munkát végzik majd, amelyet Jézus a maga feladatául jelentett ki, mikor a názáreti zsinagógában felolvasott. [...]

Mikor a bűnösnek a bűnbocsátó Üdvözítőt hirdetjük, s kinyújtjuk a keresztény szeretet és együttérzés karját, hogy megragadjuk az elesettet, s ha ugyanakkor hit által megfogjuk Krisztus kezét – az egység láncát hozzuk létre a bűnös és az Üdvözítő között.

A vég közel. Járunk körültekintően, alázatosan, szelíden Krisztus Jézussal. [...] Ő mondja: „Nélkülem mit sem cselekedhettek” (Jn 15:5). Tekintsünk szüntelenül Jézusra, hogy ránk véshesse szépséges képmását. Szemléljük Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűnét. Akkor Krisztust nyilatkoztatjuk ki embertársainknak. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 202–203. o.

Március 18., csütörtök – Istenünk bosszúállásának napja (Ésa 61:2)

Jézus [...] magyarázta a felolvasott Igéket, beszélt a Messiásról, mint az elnyomottak, a foglyok szabadítójáról, a betegek gyógyítójáról, a vakok szemének megnyitójáról, arról, aki az igazság világosságát árasztja a világra. Megnyerő modora és szavainak csodálatos jelentősége olyan erővel ragadta meg hallgatóit, amelyet még sohasem éreztek. Az isteni befolyás hullámai minden akadályt elsöpörtek. Mózeshez hasonlóan ők is szemlélték a Láthatatlant. Amint a Szentlélek érintette szívüket, lelkes ámennel válaszoltak, és dicsérték az Urat.

Ám amikor Jézus így szólt: „Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra” (Lk 4:21), mintegy hirtelen felébredve magukra, valamint Jézus hozzájuk intézett kijelentéseire kezdtek gondolni. Őket, izraelitákat, Ábrahám gyermekeit foglyoknak nevezte. Jézus rabokhoz szólt, akiket meg kell szabadítani a gonosz hatalmából, akik sötétségben vannak, és szükségük van az igazság világosságára. Büszkeségük csorbát szenvedett, félni kezdtek. Jézus szavai megmutatták, hogy értük végzett munkája teljesen eltér attól, amire vágytak. Tetteiket túlságosan közelről vizsgálhatja meg. Noha pontosan betartották a külső ceremóniákat, reszkettek Jézus tiszta, kutató tekintetétől, megfigyelésétől. – *Jézus élete*, 237. o.

Tárházából Isten ítéletekkel sújtja azokat, akik a nagy világosság ellenére is megmaradnak a bűnben. Láttam hatalmas értékű épületeket, melyeket tűzbiztosnak véltek, de épp úgy, ahogyan Szodoma elveszett Isten haragjának lángjaiban, ezek a büszke építmények is hamuvá válnak majd. [...] Az ember büszkesége együtt száll alá a csalással szerzett kincseivel. Isten bosszút fog állni azokért az özvegyekért és árvákért, akik éhezve és mezítelenül kiáltottak hozzá segítségért az elnyomás és megrontás idején.

Közvetlenül az előtt az idő előtt állunk, amikor a világot olyan fájdalom hatja át, melyre nincs emberi gyógyír. Az emberi nagyság büszke építményei a porba hullanak, még mielőtt a végső nagy pusztítás eljönne a földre.

Egyedül Krisztus igazságosságának ruháját felöltve menekülhetünk meg a földre sújtó ítéletektől. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 418–419. o.

Mi lenne, ha azok, akik egy életen át Isten ellen lázadtak, egyszerre csak a mennyben találnák magukat – ott, ahol minden öröktől fogva szent és tökéletes? [...] Tudnának-e azok, akik teljes szívükből gyűlölik Istent, az igazságot és a szentséget, a mennyei sokaság közé lépve himnuszt énekelni? [...] Semmiképpen! [...] Azok, akik egész életükben Isten ellen lázadtak, alkalmatlanok a mennyei életre. A menny tisztasága, szentsége és békéje kínszenvedés lenne számukra, Isten dicsősége pedig megemésztő tűz. Menekülnének arról a szent helyről. Szívesen fogadnák a pusztulást, hogy elrejtőzhessenek annak színe elől, aki meghalt üdvösségükért. A gonoszok sorsa saját döntésük következménye. A mennyből való kirekesztésük rajtuk múlik, ami Isten részéről igazságos és irgalmas cselekedet. – *A nagy küzdelem*, 542. o.

Március 19., péntek – További tanulmányozásra

Isten csodálatos kegyelme: „Páratlan leereszkedés” című fejezet.